

Børne Blad

Udkommer hver søndag.

Nr. 42.

19de oktober 1902.

28de aarg.

Jesus tager affed med sin moder.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pletter til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Forklaring

over

Luthers lille Katekisme.

I 2te Læse.

51. Hvem overtræder det tredje bud?

Det tredje bud overtræder alle de, som foragter prædikenen og Guds ord og uden sand fornødenhed lader sig hindre i sin gudsdyrkelse, f. eks. ved dovenskab, unødvendigt arbejde, forlystelser.

Joh. 8, 47. Hvo der er af Gud, hører Guds ord; derfor hører I ikke, fordi I ikke er af Gud.

Luf. 10, 16. Hvo der hører eder, hører mig, og hvo der foragter eder, foragter mig, men hvo der foragter mig, foragter den, som har udsendt mig.

Eks.: Fariisæren og de skriftlærde, Luf. 7, 30. — De leilige paa torvet, Matt. 20, 1-8. — Undskyldningerne, Luf. 14, 18-20.

Lovens anden table.

52. Hvor mange bud hører til den anden table?

Til den anden table hører de syv sidste bud.

53. Hvad kræver disse bud af os?

Disse bud kræver af os, at vi skal elske vor næste som os selv (Matt. 22, 39).

54. Naar elsker vi os selv ret?

Vi elsker os selv ret, naar vi ikke alene sørger for bort legemlige vel, men først og fremst for vor udbødelige sjæls frelse.

Matt. 6, 33. Søger først Guds rige og hans retfærdighed!

Matt. 16, 26. Hvad gavner det et menneske, om han binder den hele verden, men tager skade paa sin sjæl?

55. Hvem er vor næste?

Et hvert menneske er vor næste.

Matt. 7, 12. Alt det, som I vil, at menneskene skal gjøre mod eder, det gjører I og mod dem!

Matt. 5, 44. Elsker eders fiender, velsigner dem, som eder forbander, gjører dem godt, som eder hader, og beder for dem, som gjør eder skade og forfølger eder!

Eks.: Den barmhjertige samaritan, Luf. 10, 25-37.

Evas hvide liljer.

(Slutning.)

Eva satte et rødt kors i almanakken den dag, da hun plantede sine løge, og inden to uger var forløbne, begyndte hun at se efter, om hun ikke kunde se noget til dem. Hun havde vandet dem hver dag, og hvis de kom sig, burde hun jo snart faa se dem stude op af jorden. Hun raadsførte sig med Marie herom og fik til svar, at hun maatte være taalmodig.

Saaledes henrandt fem uger, og det vilde være vanskeligt at sige, hvor mange gange Eva i denne tid havde følt sig fristet til at grave op løgene for at se efter, om de havde slaaet rod, men de ord, som hentes saa nøie forenede med dem, tilbageholdt hendes smaa ivrige hænder og gjorde, at de gjemte statte forekom hende som hellige gjenstande, som hun ikke maatte forstyrre. Her morgen før frokosten gik hun ned til stedet, og en dag saa hun til sin store glæde tre grønne toppe stikke op af jorden. "Alt, Marie", raabte hun til sin søster, der ogsaa var i haven, "tre af mine liljer er komne op!"

"Er de? Det var hyggeligt!" svarede Marie temmelig ligegyldig. "Jeg sagde jo, at du skulde være taalmodig. Synes dine øvrige planter at trives?"

"Ja, men jeg tænker mest paa liljerne", sagde barnet med en følelse i sit hjerte, som hun ikke selv kunde forklare. Det forekom hende, som løsningen af en stor hemmelighed afgang af ubdittlingen af disse hendes planter.

Saa hengik atter nogle uger. Mr. Newton havde meget at gjøre med ordningen af sin nye eiendom; moberens ansigt begyndte at faa et gladere udtryk, og Marie var optagen af forskellige gjøremaal, mens Eva delte sin tid mellem sine læser, sine dukker og sine blomster. Juli maaned kom, og Evas have lyste af geraniumer og duftende heliotroper. Fikstær i rige

klaser hvide sig ned over den lille lyseblaa fiol, som tittede frem mellem den duftende refeda. I midlertid havde liljerne den største tiltrækningskraft for Eva. Om dem dreiede hendes tanker sig mest. Og paa de fem ranke stilke viste sig om nogen tid en hel mængde skulmende knopper. Og nu sprang Evas smaa fødder — ikke en gang, men mange gange om dagen — til den kjære blomsterfeng for at se dem ubdikle sig lidt efter lidt. I midlertid indtraf et regnveir, som varede en hel uge, og hindrede Eva fra at besøge sine blomster saa ofte som før. Men den 26de juli, der var Harrys fødselsdag, fandt Eva de hvide planter prydede med blændende hvide blomster, glinsende i snehvid renhed, mens solstraalerne faldt paa dem. Et øieblik betragtede Eva dem i stum forundring; derpaa sprang hun ind i huset for at finde Marie.

Over Mariens ansigt hvilede en sky af sørgmodighed. Harrys fødselsdag havde oplivet mindet om den kjære lille broder, og uagtet hun vidste, at han var gaaet til et bedre sted og der havde modtaget en usfortrækelig og usorvignelig arv, kunde hun dog ikke andet end græde ved tanken paa hans og de øvrige brøders bortgang.

Marie var imidlertid en altfor deltagende søster til, at hun skulde lade sine egne sørgmodige tanker hindre hende i at tage del i den lille Evas glæde, da hun stod der med de straalende øine og sagde: "Marie, de er allesammen sprungne ud! Og de er saa vakre, kom og se paa dem!"

Begge søstre stod snart foran de vakre blomster, og Marie udtalte sin beundring over deres skønhed, da Eva sagde i en alvorlig tone: "Og nu er jeg rigtig vis med hensyn til Harry!"

"Med hensyn til Harry! Hvad mener du?" spurgte Marie forundret.

"Erindrer du ikke, at du læste den aften, da han døde, det lange kapitel om det, som saaes i skrøbelighed og skal opstaa i kraft? Samme ord udtaltes paa kirkegaarden ogsaa, da Harrys lille kiste gjemtes i jorden. Jeg kunde da ikke forstaa dem og undredes over, hvad de kunde bethæde. Men siden jeg begyndte at stille med mine liljer og har seet, hvorledes de har vokset op af stygge løge, forstaaer jeg, hvad det menes med de underlige ord: 'Det saaes i skrøbelighed, det opstaaer i kraft!'"

Marie kunde ikke holde taarerne tilbage; det var hendes lille kjære broders fødselsdag; nogle

øieblinke før havde hun følt sig saa sørgmodig; men nu lød barnets ord lig et budskab fra Gud!

"Åh, Eva", hørte hun, "har du talt til mama herom?"

"Ikke meget, Marie; du ved, at mama ikke synes om at tale om Harry."

"Mama, følg mig til Evas have", sagde Marie til sin moder senere paa formiddagen, da Eva var skælsat med sine letter; og da de stod foran de duftende liljer, fortalte hun moderen, hvad Eva nylig forud havde sagt hende.

"Det kjære barn!" var alt, hvad moderen kunde sige. Thi hendes hjerte bløbede endnu ved tanken paa den lille Harrys og de tre andre grave paa den gamle kirkegaard i Wickfield. Men da hendes blik nu hvilede paa de snehvide liljer, kom mange trøstes ord hende i tanker. Især fandt hun rig vederkvælgelse ved disse: "Ebers liv er skjult med Kristus i Gud. Og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulde vende; men vi ved, at naar han aabenbares, da skal vi vende ham lig; thi vi skal se ham, som han er" (Kol. 3, 3. 1 Joh. 3, 2).

Fra denne dag af blev hendes ansigt glædere, og hele hendes væsen mere haabefuldt. Tanken paa de hvide liljer, som havde lært Eva saa meget, lærte ogsaa moderen at glæde sig ved haabet om en frydefuld opstandelse til et evigt liv og bragte hende til at glemme graven over tanken paa de lyse sale i Gud Faders himmel.

Kjære børn, graven er vel mørk, men haabet om opstandelsen gjør den lys for et Guds barn, som altid glæder sig til den salige dag, da Guds søns røst skal lyde til gravene, og alle de, som er døde i troen paa ham, skal opstaa til en ærefuld opstandelse! Dette salige haab fulgte Eva livet igjennem, og da hun stod ved sin elskelige møders grav og følte sig ensom og forladt i verden, gjentog hun endnu under taarer: "Det, som du saar, faar ikke liv, dersom det ikke dyr! Det saaes i forkræntelighed, det opstaaer i usfortræntelighed; det saaes i vanære, det opstaaer i herlighed; det saaes i skrøbelighed, det opstaaer i kraft. Død, hvor er din brod? Helvede, hvor er din feier? Men Gud være tak, som giver os feier formedelst vor herre Jesus Kristus."

Jeg ved mig en morgen lys og skøn,
der synges i livsens lunde,
da kommer han, Guds velsignede søn,
med lystelig ord i munde —
da vækter han os af søvne op
alt ubi saa søle stunde.

Paa jernbanestationen.

I stammefrolen.

Da træder Guds søn til gravens hus,
hans røst i al verden høres,
da brudes alt stængsel ned i grus,
de dybe havsgrunde røres,
han raaber: "Du døde, kom herud!"
og frem vi forklaret føres.

Da aabnes den dør til himlens hus,
der nævnes de faarves nævne.
Gud lad os alle møde glad,
og ingen af vore savne!
Det unde os Gud for Kristi blod,
vi maatte i himlen have!

Hvorledes et barn — du — kan gjøre verden bedre.

Marie kom en dag hjem fra skolen og fortalte, at der var kommet en ny pige i hendes klasse. "Hun heder Gjertrud, tror jeg", sagde Marie, "hun liker hende ikke, hun er baade styg og effel." Men hvad hændte? Det varede ikke længe, før Marie og Gjertrud var rigtig gode venner. Som de en eftermiddag holdt paa at lege sammen, sagde Gjertrud pludselig: "Ved du hvad, Marie, da jeg var paa skolen den første dag, fik jeg det indtryk af dig, at du ikke brød dig det mindste om mig." Dertil svarede Marie: "Men jeg kjendte dig ikke da, Karen, jeg vidste ikke, hvor snild og god du var."

Hvad kan vi lære af denne lille historie?

Jo: Folk er virkelig langt snildere og elskværdigere, naar vi lærer at kjende dem og at holde af dem. Du synes ikke, at nogen af dine gode venner eller veninder er stygge eller flemme. Gjør du vel? Langt fra. Men det er aldeles ikke sikkert, at andre synes saa om dem, som du holder af. Du mener et om dem, andre tænste noget ganske andet. Hvoraf kommer denne forskjel? Jo, du kjender dem og ser paa dem med kjærlighedens øine.

Vi synes alle om at leve sammen med snilde og elskværdige mennesker. Men ved du nu, at du kan forbedre menneskene ved at holde af dem? Da vil de synes dig langt mere elskværdige og hyggelige. Ja, de vil ikke bare synes saa, men virkelig være det. Søde og snilde børn gjør alle, som kommer i berøring med dem, glade. Det modsatte er tilfældet med flemme og uopdragne børn.

Gad vide, om nogen af mine læsere kjender en liden gut eller pige, som her forleden dag ikke likte middagsmaden, som ikke vilde spise

grøden eller suppen, men vilde have noget andet end det, som var lavet istand? Kjender du en saadan?

Lad mig fortælle dig en drøm, Dotteas drøm.

Hun holdt paa, syntes hun, at labe te til et selskab for sine dukker. "Frøken Rose", sagde hun, "maa jeg saa lov til at stjænte en kop deilig te til Dem?" Dertil svarede dukken: "De ved da, at jeg ikke liker te, hvorfor kan De ikke lade mig saa lidt chokolade?" Dorteas blev rent rød i ansigtet, saa forskædet blev hun over slig uforstammethed.

"Frøken Duseblaa, maa jeg saa lov til at sende Dem et stykke brød?" — "Jeg bryr mig aldeles ikke om dette brød, jeg foretrækker kage", bemærkede frøkenen.

Da blev det for meget for den lille vertinde, hun blev ganske rød i ansigtet og svarede: "Men De ødelægger da rent selskabet for os; hvorfor opfører De Dem saa stigt?"

Dertil svarede begge de to dukkefrøkenen i kor: "Vi hørte Dem jo sige netop det samme igaar; De kan da umulig forlange, at folk med sagnug indvendig skal opføre sig bedre end virkelig levende piger."

"Men", bemærkede Dorteas, "slig opfører jeg mig ikke, naar jeg er ude i selskab."

Dertil bemærkede dukkerne, at det vel maatte være ligesaa stigt at opføre sig saaledes hjemme.

Saa vaagnede Dorteas, og hun maatte erkjende, at dukkerne to sidste bemærkninger havde været meget sande.

Alle kan vi sprede solskin i vore hjem, og det er utroligt, hvilken virkning barnesolskin kan øve i hjemmene.

Spred solskin, hvor du færdes. Det virker paa den maade, at verden bliver bedre, meget bedre. Hjemmet, kametaterne, skolen — alt bliver bedre, ikke bare i h n e s bedre, men virkelig bliver bedre.

Hvorfor hun maatte være glad.

"Stakkars dig, bedstemor", sagde en liden gut, som havde været ude og moret sig, og som nu straalende af sundhed kom springende ind i dagligstuen, hvor den gamle sad i en lænestol. "Saa trist det maa være for dig, siden du altid maa sidde saa stille og ikke kan komme ud og spadsere i det deilige solskin. Hvad har du gjort i hele dag?"

"Na, min kjære Frits, jeg har gjort, hvad

jeg pleier at gjøre; du ved, at dine forældre skaffer mig gode bøger, som jeg kan læse i, og saa ser jeg paa alle de mennesker, som gaar forbi bort hus. Paa den anden side af gaden bor der en liden pige, som interesserer mig meget. Hun ser altid saa venlig paa mig, naar hun gaar forbi vinduet, altid har hun et glad smil paa læberne, og aldrig er hun ledig. Jeg skalde ønske at vide, hvorledes hun altid kan være saa glad."

"Bedstemor mener sikkert den lille pige med den brune kjole, hun heter Susanne. Jeg kender hende saavidt, hun har det vist ikke godt hjemme, forældrene er fattige, og altid er nogen ihg der i huset."

"Virkelig? Da forundrer det mig endda mere, at den lille pige kan være saa glad."

"Jeg skal spørge hende", sagde Frits, og hurtig som en tanke sprang Frits over til Susanne og raabte til hende: "Bedstemor vil gjerne snakke med dig."

Den lille pige kunde ikke begribe, hvad den gamle kone vilde hende; men hun gik da over gaden, og da hun fik se hende sidde i lænestolen ved det aabne vindu, hilste hun fornøjet.

"Min bedstemoder vilde gjerne vide, hvorledes det hænger sammen, at du altid kan være saa glad og fornøjet", sagde Frits.

"Na, det er fordi jeg maa være det", svarede den lille Susanne ganske ligefrem. "Min fader har været ihg i lang tid, og min moder er træt, fordi hun sjelden faar sove om natten for min lille broder, som har ondt for tænder. Hvis nu ikke jeg var glad og ved godt humør, vilde det blive rent galt."

"Det var ret, min lille pige", sagde den gamle bedstemoder rørt, "gid du maatte vedblive at være hjemmets solstraale!"

Den ihærdige maur.

En liden maur havde fundet et hvedeforn, som den stræbe med at føre til sin tue. Det var et ganske anstrengende arbejde; thi et hvedeforn er en tung byrde for en liden maur. Paa flere steder var veien sperret af græsstraa og kviste, som i høit grad finkede det ihærdige dyr. Endelig kom det til et sted, hvor veien var stengt af en stor gren. Mauren saa sig om, men det var umuligt at komme frem paa siderne. Den besluttede derfor at klatre over grenen, greb fornet med sine sterke kjæber og lagde iveri. Men da den var kommen halvveis op paa grenen,

kunde den paa grund af sin tunge byrde ikke holde sig fast længere, men rullede ned. I næste øieblik greb den atter hvedefornet og begyndte at stræbe opover, men da den var kommen omtrent ligesaa høit som første gang, rullede den atter ned. Ni og seksti gange fornøede den forsøget med lige liden fremgang. Mauren lod sig dog ikke afstrække af den megen modgang, men forsøgte endnu engang, og nu kom den over.

Den berømte Amerlan var stendidne til ovenstaaende begivenhed. En af denne mands mest fremragende egenheder var hans ualminnelige ihærdighed. Naar man spurgte ham, hvorledes han kunde arbejde saa seigt med det, som han havde begyndt paa, pleiede han at svare: "Det har jeg i min ungdom lært af en liden maur."

Hvem skal have roserne?

De vakreste roser jeg finder, har mor sagt, de ihg skal faa. Buketter af dem jeg binder og bringer til ihg smaa, der ikke kan springe og lege i solstin og sommerluft, men ligger med kinder saa blege; ja — de skal faa rosenduft.

Skjgger.

Naar solen staar høit paa himmelen, kaster den en ganske liden skjgge; om aftenen, naar solen holder paa at gaa ned, kaster den en længere skjgge, saa lang, at den naar tversover gaden. Det har du lagt merke til. Hvis du holder et lys høit over ens hoved, kaster han liden skjgge, hvis du holder det lavt, kaster han en mindre skjgge.

Det forekommer mig, at vi kan talde bore ord og gjerninger skjgger, som vor karakter kaster over omgivelserne. Men betragtningen af andre folks skjgger afhænger for en stor del af, hvorledes vi holder lyset.

Jeg har hørt børn si: "Jeg liker ikke Karen, hun er saa slem." "Jeg liker ikke Anders, han er saa ondskabsfuld."

Er du nu sikker paa, at de ikke kaster sli en uheldig skjgge, fordi du selv ikke er, som du burde være. Forsøg at være snilt, elskværdig og god, saa vil du sikkert opdage, at dine kamerater snart kaster andre skjgger, end de gjorde før.

I Kamme Kroken.

Hvorfor? Ja, det ved jeg ikke. Men smaa børn kommer der undertiden, ved du. Det er ikke frit for, at de da kan være lidt ærgerlige paa far og mor, der synes dem saa slemme. Men vær ikke det, kjære børn. At komme i stammekroken er en straf, og dere kan være ganske vis paa, at eders forældre ikke straffer, uden de har god grund til det. Det er imidlertid en trøst for lille Magda, at hun har „Gei“ hos sig; hendes søde hund, der følger hende overalt, har ogsaa fulgt hende i stammekroken, hvor den synes at være ligesaa bebrøvet som sin lille hersterinde.

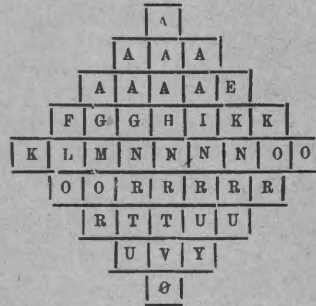
Geografisk gaade.

Forbøgstaverne læst ovenfra nedad danner navnet paa samme by som første vandrette linie. Endebøgstaverne læst paa samme maade danner navnet paa samme bygd som sidste vandrette linie:

1. En by i det nordlige Norge
2. En fjeldkjæde i Italien.
3. En by i det sydlige Norge.
4. En by i Australien
5. En by i det sydlige Sverige.
6. En elv i Norge.
7. En af de danske øer.
8. Et prestegjeld i Norge
9. Et af de skandinaviske lande.
10. En del af det sydlige Norge

Af Olaf F. Hansen.

Diamantgaade.

Bogstaverne ordnes saaledes, at midtlinien ligger ens lodret og vandret. De vandrette linier betegner:

1. En medlyd.
2. En britisk ø.
3. En halvø i Asien.
4. En by i Rusland.
5. En by i Spanien.
6. En republik i Syd-Amerika
7. Et sted i Norge.
8. En elv i Tyffland.
9. En selvlyd.

Opl. paa gaader i nr 40.

Billedgaade:

Karen skal vaske børnene.

Bogstavgaade:

Madagaskar.

Skulte navne:

Alma, Maren, Sven, ren.

Billedgaade.

E **L** + ra ra

Af Arne Hansen, 10 aar.